

KUNST & kritikk

Til siste åndedrag

KUNST

«Lyden av utpust»

John K. Raustein
Galleri Format, Oslo
Står til 22. november

ANMELDELSE

Tekstilkunst har sjeldent vært så macho.

Nå som vi kanskje er på vei til å nå balansen i regnskapet, der tekstilkunst ikke lenger er verken en sensasjon eller stigmatisert kunsthåndverk med definitivt kjønnsstilhørighet, kan det kanskje være mulig å forholde seg til de faktiske arbeidene uten å gå omveien om hvordan de står i forhold til annen tekstilkunst? Nei. Ikke faen. Ikke denne gangen heller.

Og det er ikke bare fordi kunstneren er en mann (!), men også fordi utstillingen faktisk fremstår som en tung, fylldig mønstring av maleri og skulptur. Det er presentert sånn, og det forekommer fargeklatter med maling for å gjøre det klart at det også på mange måter er sånn.

Det er heller ikke småtteri, dette. Å gå inn i utstillingen er å forlate verden slik vi kjenner den – det er stort, det er mye. Og det er ikke veldig langt unna den lumske skogen i et eventyr av Brødrene Grimm, der det helt garantert bor en heks. Fargeskalaen er

konsekvent femti nyanser av brun, og man er snart fortapt i en malstrøm av materie og minne og den slags.

Alle assosiative funksjoner løper løpsk, alt likner på noe det ikke er, og ikke engang mediet er helt hva de gir seg ut for. Størrelsen, og ikke minst mengden, gjør situasjonen til noe så sjeldent som en utstilling med tekstilkunst som på et forskrudd vis ender opp som *muy macho*. I likhet med de bastante skulptur- og maleriutstillinger den både parafraserer og kommenterer.

Men her er også et fundamentalt eksistensielt ubehag. Noe ikke-menneskelig, som man kan forestille seg at gror flere meter under jorden, og som sannsynligvis ikke ville latt seg manifestere i et annet medium.

Det er min egen generasjonsbetingede forbannelse at jeg ikke får ristet av meg den sjokoladefargede cordfløyelsofaen i oppholdsrommet på ungdomsskolen. Og at jeg ikke blir kvitt følelsen av å bli spist levende av underjordiske entiteter. En følelse som har fulgt meg som en skygge siden jeg avsluttet skolegangen i 1979 og farget håret mitt blått, for å så forsvinne i en urolig natt på enkeltbillett. Det har vel ikke funket helt optimalt, er jeg redd.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no

Tommy Olsson
KUNST

FEMTI NYANSER

BRUNT: John K. Rausteins «Villniset koloni».

FOTO: ØVSTEIN THORVALDSEN